

Ademloos

Corien Oranje

Ademloos

*Piepende adem, chronische jeuk
en hopeloze liefde*

Ĵ/columbus

Ademloos
Piepende adem, chronische jeuk en hopeloze liefde
Corien Oranje

ISBN 9789085435419
e-book ISBN 9789085435501
NUR 283

Herziene uitgave van *Love you, miss you*
(ISBN 9789085432173, Uitgeverij Columbus, 2013)

Ontwerp omslag: Sam Loman
Opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

© 2023 Columbus, onderdeel van
Jongbloed Christelijke Media – Leeuwarden
Alle rechten voorbehouden.

www.jongbloedmedia.nl

1

Het is natuurlijk al erg genoeg als je op de eerste schooldag door je moeder naar school gebracht wordt. Maar als je moeder er 's morgens uitziet alsof ze haar vingers in het stopcontact heeft gestopt (coupe windhoos en restjes uitgelopen eyeliner van de vorige dag onder haar ogen), en als ze dan ook nog in een veel te bloot hemdje en een korte broek in de auto stapt, kun je maar één ding doen: heel hard hopen op een gigantische verkeersopstopping. Of een klein brandje halverwege. IETS, wat dan ook maar, waardoor je de school nét niet kunt bereiken. Mijn moeder is best aardig, maar ze heeft geen enkel idee van wat kan en wat niet kan. Als ik niet uitkijk, zou ze gewoon uitstappen en meegaan, de school in. 'Hallo, ik ben de moeder van Lynn. Kom jij ook in 1VB? Wat leuk, misschien kunnen jullie wel vriendinnen worden.' Of nog erger: 'Hey, Lynn, *check it out*. Wat een leuke jongen, daar, zie je die? Is dat niks voor jou?' Ik zag het al helemaal voor me. Dus ik had een plan. 'Je kunt me er hier wel uitlaten', zei ik, toen we op de Singel waren.

'Ben je mal', zei mijn moeder. 'Ik heb alle tijd van de wereld. Ik breng je gewoon tot school.'

'Mam. Stop hier maar. Ik vind het lekker om een eindje te lopen.'

‘Lekker? Sinds wanneer vind jij het lekker om te bewegen?’

Mijn moeder remde af voor drie jongens die met z’n allen naast elkaar fietsten, rugzakken achterop, heel langzaam, alsof de weg van hen alleen was. En ze TOETERDE! Een van de jongens keek om. Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht. ‘Niet toeteren’, siste ik.

Maar mijn moeder toeterde gewoon nog een keer. Hard. Nu keken ze alle drie om, en ze lachten, en een van hen liet zich terugzakken, een lange jongen met slordig haar, dat verward was door de wind. O nee! Het was Aron. De vriend van mijn broer Tim. Die al bij ons thuis komt zolang ik me kan herinneren. Die vorige maand samen met Tim in de kerktoren is geklommen om de wijzers een uur terug te zetten. Op wie ik al meer dan een jaar verliefd ben. Zonder dat hij het weet, uiteraard. Ik ben voor hem niet meer dan een klein zusje.

Mijn moeder draaide het raampje open. ‘Hé!’ riep ze, met haar gezicht buiten het raam. ‘Aron! Heeft je moeder je niet opgevoed?!’ (Aaargh! Laat het een droom zijn!).

Aron keek door het raampje naar binnen, en ik probeerde me zo ver mogelijk naar beneden te laten zakken, wat niet meevalt als je voor in de auto zit met een gordel om. ‘Hé, mevrouw Francke’, zei hij. ‘Hallo. Dit is een fietspad.’ ‘Hoe kom je erbij!’ zei mijn moeder. ‘Dit is geen fietspad. Dit is de Singel.’

‘Nee, echt waar, u rijdt op het fietspad.’ Hij ging scheef hangen en tuurde de auto in. ‘Hé. Lynns. Waarom zit je zo raar?’

O nee, o nee, o nee. Hij had me gezien. 'Ik ben mijn veters aan het strikken', zei ik, maar Aron hoorde het niet eens. Hij fietste al slingerend voor ons uit en stompte een van zijn vrienden zo hard dat die tegen de stoeprand aan knalde en bijna van zijn fiets viel.

'Mam', siste ik. 'Dat dóe je toch niet. Ik sta helemaal voor gek.'

Mijn moeder schudde haar hoofd. 'Hoe kom je erbij. Wat een onzin.'

'Mag ik eruit? Ik wil niet dat je me bij school afzet.'

'Dat hoort echt bij de leeftijd, dat je denkt dat iedereen op je let. Dat had ik vroeger ook. Maar laat ik je vertellen wat ik inmiddels heb ontdekt ...'

'Mam! Laat me eruit!'

Mijn moeder zuchtte en zette de auto aan de kant. 'Heb je alles? Controleer nog even, Lynn.'

Ik gaf geen antwoord. Ik stapte uit, greep mijn rugzak van de achterbank, zwaaide hem over mijn rug en sloeg het portier dicht.

'Je belt me als ik je moet halen, oké?'

'Jaha.'

'Of als er iets misgaat.'

'Ja. Doei.'

'Jij ook bedankt.'

Mijn moeder stak haar hand op, toeterde nog een keer en sloeg de bocht om. Aron en de andere jongens draaiden zich om en zwaaiden naar haar, en ze vielen bijna van hun fiets van het lachen. Ik had mezelf met vuurwerk aan de dichtstbijzijnde lantaarnpaal willen binden

en mezelf de ruimte in willen lanceren. Maar ik hurkte neer om de veters van mijn gymschoenen opnieuw te strikken, en toen ze om de hoek verdwenen waren, stak ik de weg over en liep in de richting van het Vondelpad.

Het was al september, maar het was zo warm dat het nog zomer leek. De populieren ruisten hoog boven mijn hoofd, een duif koerde, er fietsten een paar meisjes voorbij met blote benen en mouwloze shirtjes en teenslip-pers, en de lucht rook naar gemaaid gras. Dit zou een nieuw begin zijn. Een nieuwe school, een nieuwe klas, waar niemand elkaar nog kende, waar niemand iets van mij wist. Op deze school zou alles anders zijn.

Ik liep het plein over, de trap op en duwde de zware deur open.

Bij de kapstokken stond een dikke grijze man met een woeste baard en geitenwollen sokken in sandalen, een kerstman in zomerkleren. Hij keek over zijn bril en zei streng: 'Je mag hier niet in.'

'Wat?' zei ik, en ik keek om me heen.

'Wat zegt u. Je mag deze deur niet gebruiken. Dit is de lerareningang.'

'O', zei ik geschrokken. De vorige keer, bij de voorlichtingsavond, waren we hier ook naar binnen gegaan, en niemand had gezegd dat dat niet mocht. Ik draaide me om en ik wilde al teruggaan, de trap af, het plein weer over, op zoek naar een andere deur. Maar de kerstman hield de deur voor me open. 'Kom maar binnen. Op de eerste dag doen we niet zo moeilijk.'

Ik wilde helemaal niet meer door die stomme deur naar binnen, ik kon heus wel even terug naar buiten om de goeie deur te zoeken, maar als ik weg zou lopen, zou ik nog meer aandacht trekken, dus ik glipte langs hem zonder naar hem te kijken en ging de aula in. Het leek wel een zee van kinderen, een gigantische school vissen, maar dan niet stil, maar heel hard pratend en lachend en schreeuwend. De jongens stonden in groepjes bij elkaar en maakten stoere grappen, en de meisjes bekeken elkaars agenda's en wisselden telefoonnummers uit.

En ze hadden op de informatieavond gezegd dat niemand elkaar kende! Dat het voor iedereen nieuw was. Maar dat was dus mooi niet waar. Iedereen hier kende al iemand. En iedereen had het supergezellig. Was ik hier wel op de goeie plek? Was ik niet toevallig in het verkeerde gebouw terechtgekomen, in het gebouw van de tweedeklassers? Had ik me toevallig een week in de tijd vergist? Ik had geen idee wat ik moest doen of bij wie ik zou kunnen gaan staan, dus ik liep langzaam in de richting van de wc. En toen zag ik Aron weer. Ik voelde mezelf warm worden. Wat deed hij hier? Hij hoorde hier helemaal niet te zijn! Er zouden deze week alleen maar brugklassers op school zijn, had onze mentor gezegd.

Maar Aron stond samen met zijn twee vrienden in het keukentje. Hij was in gesprek met de conciërge, en hij zei blijkbaar iets erg grappigs, want de conciërge barstte in lachen uit en gaf hem een klap op zijn schouder.

Neeeeee! Als hij maar niet aan iedereen ging vertellen over die keer dat ik in het zwembad dook en mijn bovenstukje

kwijt was geraakt. Of over de vakantie, toen ik met mijn slipper in de koeienpoep was gestapt en de stront tussen mijn tenen omhoog kwam. Of dat mijn moeder me naar school had gebracht.

Ik had me geen zorgen hoeven maken. Hij keek niet eens mijn richting uit.

‘Goeiemorgen allemaal’, zei een jonge lerares met rood haar. Ze had een Engels accent, wat niet zo vreemd was, omdat ze uit Canada komt. ‘Leuk dat jullie er allemaal zijn. Ik ben Ann Miller, jullie mentor. En jullie tekenleraar.’

We zaten met z’n allen in het tekenlokaal. Iedereen zat naast iemand, maar ik was als allerlaatst binnengekomen, en ik zat dus helemaal alleen, vooraan. ‘Vanaf volgende week krijgen jullie les in het Engels, maar deze week nog niet, dus maak je geen zorgen. Dit is de kennismakingsweek, en ik ga jullie de school laten zien, en jullie uitleggen hoe ...’

Er werd geklopt, en nog voor mevrouw Miller iets kon zeggen, ging de deur open en kwam er een jongen binnen. Een kleine, stevige jongen met een bril en een zwart T-shirt met een grote letter π erop. Hij liet zijn rugzak vallen, raapte hem op, stootte tegen de kast met teken-spullen aan en liep toen naar de stoel naast die van mij, terwijl achter hem een jampot met verfkwasten kapot viel en de kwasten door het lokaal rolden.

‘Ah’, zei mevrouw Miller. Ze keek op haar papier. ‘Jij bent Adelbert.’

‘Bert’, zei de jongen.

Iedereen lachte. ‘Adelbert?’ fluisterde het meisje achter me. ‘Wat een naam!’

‘Hij is vast van adel!’

Bert leek het niet te horen. Hij zette zijn rugzak op tafel en ging naast me zitten. ‘Hoi’, zei hij. En daarna draaide hij zich om en stak zijn hand op naar de rest van de klas.

‘Hallo.’

‘Bert’, zei mevrouw Miller. Ze schreef iets op een papiertje. ‘Ik moet zeggen dat je een geweldige entree maakt. Misschien kun je eerst even die scherven opruimen? En de kwasten? Want we gaan zo meteen een spel doen, en het zou vervelend zijn als er iemand in het glas zou stappen.’

Bert pakte een waterflesje uit zijn rugzak, nam een paar slokken en hield het toen voor aan mij. ‘Moet jij ook?’

Ik schudde mijn hoofd. Heel aardig, maar nee, bedankt. Ik ga niet uit je flesje drinken.

‘Bert?’ zei mevrouw Miller. Ze had een bezem in haar hand. Bert stopte zijn flesje terug in het zijvak van zijn rugzak, stond op, pakte de bezem en begon de scherven bij elkaar te veegen.

‘Super!’ zei mevrouw Miller. ‘Oké, we gaan beginnen met een spel. Om elkaar een beetje te leren kennen. Als jullie de tafels nou even allemaal aan de kant schuiven, zodat we een flinke ruimte in het midden hebben ...’

Als het maar geen levend stoelendans was. Of flesje draaien, en dat je dan iemand moest kussen. Of dat spel waarbij ze je met een opgerolde krant slaan als je iemand z’n naam niet weet. Ik wist nog geen enkele naam. Behalve

dan de naam van Adelbert. Bert, bedoel ik. Welke ouders geven hun baby nou de naam Adelbert? Dat doe je je kind toch niet aan?

Mevrouw Miller had een rol tape in haar hand, en ze plakte een streep van het bord naar de muur aan de achterkant van het lokaal.

‘Zo’, zei ze tevreden, en ze zette haar handen in haar zij. ‘En als jullie nu allemaal aan deze kant van de streep komen staan ...

Heel goed.

Stap naar de andere kant van de lijn als je van de kleur blauw houdt.’

Help! Wat moest ik doen?

Ik had een spijkerbroek en een blauw T-shirt aan. Ik kon moeilijk doen alsof ik níet van blauw hield. Alsof mijn moeder mij vanmorgen tegen mijn zin blauwe kleren had aangetrokken. Maar ik wilde ook niet de aandacht trekken.

‘Ik vind blauw mooi hoor’, zei Bert. Hij duwde zijn bril tegen zijn neus en stapte over de streep. Ik ging achter hem aan, en er volgden nog een stuk of twintig anderen. Er waren er eigenlijk maar twee die niet van blauw hielden.

‘Heel goed’, zei mevrouw Miller. ‘Volgende vraag. Stap over de streep als je thuis de oudste bent.’

Oké. Dit was niet al te eng. In elk geval hoefde je niks te zeggen.

Er kwam een enorme lijst met vragen.

Stap over de streep als je in Groningen woont. (de helft van de klas)

Stap over de streep als je van pannenkoeken houdt. (bijna iedereen)

Stap over de streep als je een heel irritant broertje of zusje hebt. (meer dan de helft)

Stap over de streep als je een bril hebt. (vijf personen)

Stap over de streep als je aan sport doet. (bijna iedereen) (ik vond dat schaken ook meetelt als sport)

En toen zei mevrouw Miller: ‘Stap over de streep als je toch een beetje hebt opgezien tegen deze dag.’ Ze stapte zelf als eerste over de streep. Toen gingen een paar meisjes. Toen twee jongens. Toen nog meer meisjes. Toen ik. Toen de rest van de klas.

Er werd een beetje gelachen. Ik keek naar Dennis, de stoerste jongen van de klas, die er helemaal niet uitzag alsof hij ook maar ergens tegenop zou zien en naar de meisjes met eyeliner en mascara en bruine benen, en mevrouw Miller zei: ‘Oké, dan is dat duidelijk. Er is hier niemand voor wie het niet eng was om hier dit lokaal binnen te gaan, zonet. Ik ben heel trots op jullie dat jullie dat toe durven te geven, en ik wil dat jullie je geen zorgen maken. We gaan er met z’n allen een leuke week van maken. Het begin van een geweldig schooljaar.’

Ze keek er zo blij bij dat je het bijna zou geloven.

2

‘**W**at ga jij vertellen?’ vroeg Bert aan mij.

‘Weet niet’, zei ik. ‘En jij?’

‘Over pi’, zei hij.

‘Pie?’

Hij wees naar zijn T-shirt dat hij al voor de tweede dag aanhad (of misschien langer, want er hing een nogal door-dringende zweetlucht om hem heen). Ik zag nu pas dat de grote π op zijn shirt uit allemaal kleine cijfertjes bestond. ‘Over hoe je de omtrek van een cirkel berekent. Drie komma veertien één vijf negen twee zes vijf drie.’

Het was de tweede schooldag, en we hadden de opdracht gekregen om een presentatie te houden. ‘Een minipresentatie’, had mevrouw Miller gezegd. ‘Niks om je druk over te maken. Gewoon even vijf minuutjes vertellen over jezelf. Wie je bent, waar je vandaan komt, wat je hobby’s zijn. En daarna vertel je nog iets anders. Iets waarvan je vindt dat de rest van de klas het moet weten.’ ‘Zoals een goeie mop?’ vroeg Rowan. Rowan denkt dat hij stoer is. Hij heeft meteen de eerste dag al een waarschuwing gekregen omdat hij met de lerarenlift is gegaan.

‘Dat mag’, zei mevrouw Miller. ‘Als je vindt dat de rest van de klas die moet weten.’

‘Vijf acht negen zeven negen’, ging Bert verder. ‘Drie twee drie acht vier zes. Ja, ik ken er honderd, maar er zijn

er meer dan een miljoen. Eigenlijk nog veel meer, natuurlijk. Ik ben een pi-fan.'

'Interessant', zei ik zo beleefd mogelijk. Ja hoor. Dat had ik weer. Er zitten zeventien jongens in onze klas, en ik zat naast de pi-fan.

'Ik ben Tjitske', zei het meisje dat het eerst aan de beurt was. Lang, blond haar had ze, en ze had een zangerig, Fries accent. 'Ik kom uit Dokkum. En ik wil wat vertellen over mijn paard, nou ja, het is eigenlijk niet mijn eigen paard, maar mijn verzorgpaard ...'

Na Tjitske kwam Chantal, die vertelde over haar zomervakantie in Hardenberg, Anne, die zei dat ze niks wist, Roy, die in huilen uitbarstte en de klas uitrende en Rowan, die een mop vertelde over twee Belgen die zonder parachute uit een vliegtuig sprongen.

'Bert', zei mevrouw Miller. 'Kun jij ons ook iets vertellen over jezelf?'

Bert schoot overeind en liep met grote passen naar het bord, een USB-stick in zijn hand. 'Ik ben Bert', zei hij, terwijl hij het stickje onder in het bord stak. 'Mijn vader werkt bij een bank, en mijn moeder ook. Ze zijn een bankstel.'

Hij pauzeerde even en keek de klas rond. Ik was de enige die lachte.

'Ik heb twee zusjes en mijn favoriete vak is wiskunde. En daarom ga ik jullie nu iets vertellen over pi.' Hij wees naar zijn buik.

'Als je een cirkel hebt en je wilt weten hoe groot hij is ...'